

MIKA WALTARI

MOTANUL
CHINEZ

Cu ilustrații de Elena Lot Vlad

Traducere din limba finlandeză
de Teodor Palic

POLIROM
2023

Colecția JUNIOR este coordonată de Dan Croitoru.

Mika Waltari, *Kiinalainen kissa*

Text © The Estate of Mika Waltari
First published in Finnish in a collection of stories with the original title *Kiinalainen kissa* by Werner Söderström Ltd (WSOY) in 1932.
Published in the Romanian language by arrangement with Bonnier Rights, Helsinki, Finland and Livia Stoia Literary Agency, Bucharest, Romania.

© 2023 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: ilustrație de Elena Lot Vlad

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

WALTARI, MIKA

Motanul Chinez / Mika Waltari; trad. din lb. finlandeză de Teodor Palic; cu il. de Elena Lot Vlad. – Iași: Polirom, 2023

ISBN: 978-973-46-9338-2

I. Palic, Teodor (trad.)

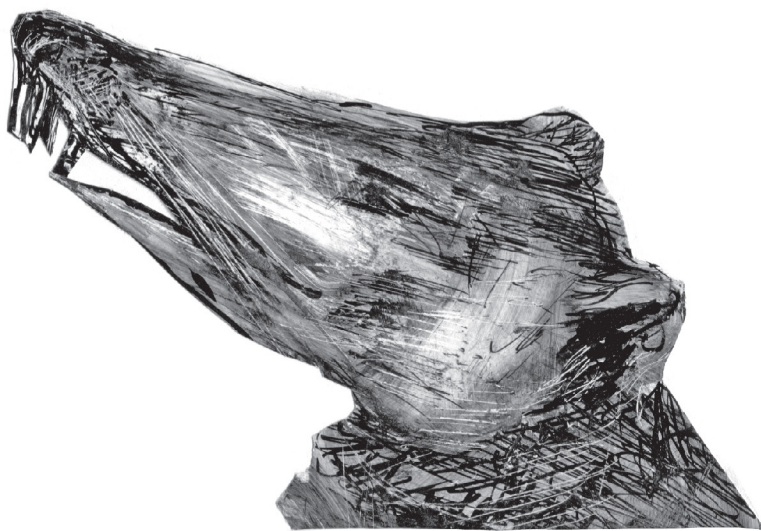
II. Lot Vlad, Elena (il.)

821.511.111

Printed in ROMANIA

La drept vorbind, Motanului Chinez i-ar fi făcut plăcere să-l arunce peste punte cu un gest teatral, direct în gura celui mai mare rechin. Dar după ce chibzui cât chibzui și se mai și uită la stele, simți că nu-l lasă inima s-o facă. Așa că i se făcu milă de dușmanul lui, care nu de puține ori se dovedise isteț și plin de inspirație în timpul războiului; și tocmai de aceea se hotărî să negocieze cu regele.

Chiar în acel moment, Vaporul Vapoarelor trecea pe lângă Insula Pustie. Motanul Chinez îi promisesse regelui că-l va lăsa

în viață, dacă își va aduna poporul de șobolani și va părăsi vaporul ca mai apoi să se stabilească pe Insula Pustie. Pe lângă asta, îi aminti regelui că viața lui se află în ghearele sale și că o astfel de moarte ar fi dezonorantă pentru întregul popor șobolănesc. Era clar că i se făcea o favoare. Putea să-și transfere regatul într-un loc agreabil și liniștit, chiar dacă acolo urma să ducă dorul sacilor cu zahăr.

Regele Coadă Pleșuvă al IV-lea era inteligent și înțelept, altfel cum ar fi ajuns regatul șobolanilor atât de prosper pe Vaporul Vapoarelor? Înțelese că Motanul Chinez îi schimbase destinul și, neavând de ales, se văzu nevoit să accepte cu umilință toate condițiile acestuia. Ba mai mult, trebui să-i și mulțumească pentru generozitate. La rândul său, motanul i se adresă cu o deosebită amabilitate, ca semn de respect pentru un dușman atât de viteaz.

Și uite așa, în noaptea întunecată și în lumina palidă a stelelor care se odihnea pe busolă și pe celelalte instrumente de navigație de pe puntea de comandă, cei doi organizează marea migrație a șobolanilor. Cei mai mari și mai puternici șobolani urmau să ajungă pe insulă înotând în grup, iar copiii și cei mai pricâjiți dintre ei, cu ajutorul scândurilor și colacilor de salvare. Totul se petrece într-o disciplină exemplară conform instrucțiunilor pe care regele le dădea oarecum neliniștit împreună cu Motanul Chinez. Mulți șobolani erau mulțumiți, pentru că în felul ăsta puneau capăt o dată pentru totdeauna teribilei terori.

Iar Motanul Chinez și regele Coadă Pleșuvă al IV-lea, care, în ciuda înfrângerii, încă era numit Cel Mare, uitând de dușmăria dintre ei, încheie un pact de demilitarizare și pace universală pentru totdeauna. În cele din urmă, începură să vorbească

unul cu altul de parcă ar fi fost frați, iar regele îi povesti Motanului Chinez destul de multe lucruri despre tradițiile șobolanilor, cât și despre străvechea lor înțelepciune. Când ultimul șobolan părăsi corabia, regele se așeză cu demnitate pe cel mai mare colac de salvare și porni spre țărm. Motanul Chinez îl lăsase să-și păstreze coroana, și tot așa, colacul de salvare deveni tronul Majestății Sale în noul său regat.

Motanul Chinez rămase până în zori în lumina liniștită a cabinei de comandă și medită asupra drumului întortocheat pe care destinul îl așezase înaintea lui. Nu se simțea mândru pentru victoria sa, dar era mulțumit că pacea domnea din nou pe vapor. Era copleșit de fericirea care-i liniștea sufletul. Nu mai trebuia să se războiască și să sfâșie dușmani. Putea să mediteze în tihnă tot restul drumului. Își strânse ghearele sub pernițe, își linse blana, își înfășură

cuvios coada de jur împrejur și privi cum se înalță soarele în spatele mării nemărginite asemenea unei corăbii de aur.

Vaporul Vapoarelor navigă dinspre Marea Liniștii spre Marea Indiană, apoi dinspre Marea Indiană spre Marea Roșie și de la Marea Roșie la Marea Albastră. Cam așa trecură zilele, în vreme ce Motanul Chinez mânca rinichi prăjiți cu smântână și se bucura de toate bunătățile pe care bucătarul șef i le oferea, ca urmare a ordinului căpitanului, care-i era recunoscător.

Căpitanul îi propuse postul permanent de Maestru Suprem al Motanilor din Marină. Dacă l-ar fi acceptat, ar fi primit un salariu princiar în lire sterline și nici n-ar fi avut altceva de făcut decât să toarcă toată ziua pe puntea de comandă, iar uneori să le țină companie pasagerilor și, bineînțeles, să împiedice îmbarcarea vreunui șobolan pe vapor.

Dar Motanul Chinez refuză politicoșoferta. Nu avea nevoie de vreo recompensă. Își făcuse datoria și era mulțumit că pe vapor nu se mai zărea nici o coadă de șobolan. Pornise în această călătorie ca să vadă țări și orașe noi, să caute înțelepciunea și să înțeleagă secretele lumii. Iar pe acest vapor, nu avea nimic nou de învățat.

În cele din urmă, după ce trecu destul de mult timp, Vaporul Vapoarelor făcu escală într-un port înfloritor și luminos de la țărmul Mării Albastre. Motanul nostru nu mai era zvelt ca în ziua în care se îmbarcase. Era un Motan mare și Gras cu blana strălucind în lumina soarelui.

De cum ajunse pe țărm și văzu un polițist care dirija circulația, îl întrebă politicoșof care e drumul spre Paris.

— În partea aceea, îi răspunse polițistul râzând și-i arătă cu degetul încotro